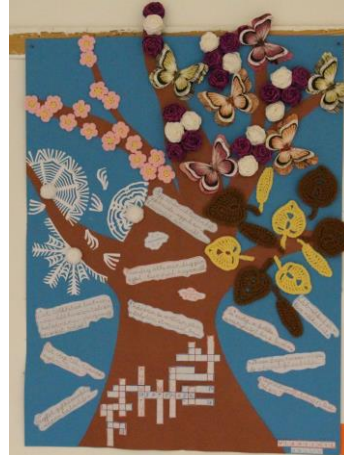

2.

Az évszakokat, azok váltakozását mutatja be sok gyermekrajz, illetve kézműves alkotás ezen a kiállításon. A négy részre osztott, különböző színű felületen a négy évszak jellemző szimbólumai teszik igazán széppé és érzékletessé az idő irányát és haladását.

Egy kelmére szerkesztett nagy fa ágain hópehelyek, nyíló virágok, tarka pillangók, sárga-barna hulló levelek mesélnek ugyanerről. Egy másik alkotás csak a tavaszról szól: talapzatba szúrt apró faágakon rügy, levél, virág és egy kis pillangó hirdeti a kikelet megannyi örömét, csodáját.

A *Megg az idő* című rajzon egy fa növekedését látjuk az első hét esztendőben, mindig a tavasz színeiben. Egy hétéves kisdíák a saját, öröms életét ábrázolta ki benne.

Mi és az évszakok címet adta keretre rögzített montázsának három negyedikes kisdíák. Rajzok és fényképek szegélyezik körös-körül az évszakokat is jelölő motívumokat, kifejezve az emberi lét sokszínűségét és perspektíváit a születéstől egészen napjainkig. József Attila – aki

utolsó verséből szándékosan kifejejtette a maga jövőképét – szintén szerette az évszakokat. Így vall erről: „Szép a tavasz és szép a nyár is,/ de szebb az ősz s legszebb a tél,/ annak, ki tűzhelyet, családot/ már végképp másoknak remél”. Megrendítő ez a kép, s mint egy foglalata is az élet teljességének. Egy négy részre osztott kör alakú faliképnek a *Teljes átalakulás* címet adta hatodikos alkotója. A pillangó kifejlődésének stádiumait mesélte el a pete, a hernyó, a báb, a lepke rajzában. Bizonyára a folyamat grandiózus volta ragadta meg őt: hogyan lehetséges egy esztétikailag sem sokra becsült, jórészt megvetett, levelek közt bujkáló, senki kis pondrónak egyszer csak szárnyra kapni, és repülni-repülni virágról virágra. A frissen megtért embert juttatja eszünkbe, aki szabadon szárnyal, és másokat is be akar vonni kimondhatatlan örömébe, tenni akarásába. Hogyan is mondhatná el azt, hogy ő már nem ugyanaz, aki addig volt, hanem egészen más?

Tekintsünk még egy, négy színes részre osztott kör alakú faliképre, amely látszatra egy óra: számlappal és mutatókkal. A számok a hónapok számai, a színek az évszakoké. A számok közelében az ember változásainak árnyképei láthatók a bölcsőtől a koporsóig. A mutatók tövében pedig a különböző történelmi korok szimbólumait rajzolta egy negyedikes diáklány, hogy lássuk: milyen lehetőségei voltak az embernek az őskorban, az ókorban, a középkorban, az újkorban – sikerei és kudarcai hogyan alakították őt...

A jól választott cím – *Körforgás* – és maga az alkotás nekünk, bibliás embereknek is sok mindent eszünkbe juttat. Így az őstörténet egyik szeletét, amikor Noé hálaáldozatot mutatott be az özönvíz után. Isten ünnepélyes ígérettel válaszolt: „Ezután, amíg csak föld lesz, nem szűnik meg a vetés és az aratás, a hideg és a meleg, a nyár és a tél, a nappal és az éjszaka” (1Mózes 8,22). Azt akarta tehát, hogy az Ő teremtett világának örök ritmusa lüktessen szüntelen, amíg csak föld lesz: amíg csak az ember betartja az *őrizd és gondozd* parancsolatát. Hálaadással tartozunk Neki mindezt nap mint nap; de van kötelezettségünk egymás iránt is: lássuk meg, és láttassuk meg az ember magatartása és az emberi katasztrófák közötti összefüggést! Sokkal inkább aktuális ez a mi korunkban, mint valaha.